

Duivels water

Duivels water

Femke Vermeylen

Eerste druk 2023

Schrijver: Femke Vermeulen

Coverontwerp: Femke Vermeulen

ISBN: 9789403683386

© Femke Vermeulen

StoryLand Uitgeverij, Wommelgem

Inleiding

Sinds het moment dat Stijn werkloos werd, bracht hij zijn vrijgekomen tijd vaak al wandelend door. Doorheen heel België zocht hij de mooiste plekken uit, om er te gaan wandelen en zijn nieuwe hobby uit te oefenen: fotografie.

De laatste plaats die hij bezocht was het natuurgebied De Teut. Deze plek heeft zijn hart volledig gestolen. Sindsdien komt hij hier iedere dag.

Meer en meer mensen vinden het natuurgebied via sociale media. Ze komen van overal. Iedereen geniet van de zuivere lucht en van het mooie zicht.

Maar na een tijdje blijkt de omgeving minder mooi te zijn dan dat ze eruitziet ...

1.

Natuurgebied De Teut ... Een prachtige omgeving met verschillende bomen en een hele grote vijver. Stijn raadt deze plek aan iedereen aan, ook op zijn sociale media. Hij is lang niet de enige die het gebied de hemel in prijst, waardoor het al snel razend populair wordt doorheen het hele land.

Iedere week komen er meer en meer mensen langs in deze natuurlijke omgeving. Sommigen komen, net zoals Stijn, bijna iedere dag! "Het effect van de heersende werkeloosheid", luidt het.

Nu ik toch niets te doen heb, kan ik hier heel de dag doorbrengen, denkt Stijn.

Ik kom morgenvroeg hier naartoe om stipt 7 uur en ga pas weer weg als het al donker begint te worden.

De volgende morgen, stond Stijn om 7 uur paraat, net zoals hij gepland had. Hij heeft zijn dagboek mee en is vastbesloten verslag te maken van iedereen die er komt. Wie komt er naartoe? Met hoeveel zijn ze? Wat komen ze doen? Houden ze de natuur proper? Of zijn het vervuilers?

De eerste man is alleen. Hij arriveerde kort na Stijn, en begon meteen te joggen. Stijn noteert:

De eerste man die hier langskomt is alleen. Het is een dertiger die komt joggen. Niets bijzonders te melden.

Nadat de jogger zijn ronde gedaan had, ging hij weer weg. Stijn is nu alleen in deze mooie, natuurlijke omgeving. Hij staat op van de bank en wandelt zelf nog eens een rondje.

Hij blijft even stilstaan bij de grote vijver. Het water is vrij rustig. Er lijken geen vissen in te zitten, tot hij één grote, rode vis ziet. Hij gooit wat broodkruimels in het water, maar de vis hapte niet toe. 'Dat is vreemd, maar hij zal wel geen honger meer hebben ...,' zegt hij tegen zichzelf.

Hij wandelt weer een stuk verder tot aan zijn favoriete bank. In de verte ziet hij een jong koppeltje, tieners, op een groot picknicklaken. Stijn neemt zijn verrekijker om de situatie beter te bekijken en noteert weer in zijn boekje.

Een jong tienerkoppel geniet van elkaar in de volle zon op een groot laken. Ze hebben beide een broodje gegeten, waarvan het meisje het afval netjes in de vuilnisbak heeft gegooid. Enkele etensresten, zoals brood en groenten, blijven wel op de grond liggen. Na een lange omhelzing heeft het meisje de omgeving verlaten. De jonge man blijft nog even zitten.

Hij maakt zich klaar om een plons in de vijver te nemen. Hij zal het wel warm gekregen hebben van zijn date. Buiten de jongen is er niemand meer in dit prachtige gebied. Stijn begint honger te krijgen, dus besluit hij om weer naar huis te gaan. Het is nog maar vijf uur in de namiddag, maar hij verwacht geen grote opkomst meer. Zonder om te kijken naar de rest van het gebied, wandelt hij richting de parking, waar zijn fiets op hem wacht. Onderweg naar huis, stopt hij nog snel bij de plaatselijke broodjeszaak voor een broodje. Het tienerkoppel heeft duidelijk zijn eetlust beïnvloed.

2.

De morgen is weer aangebroken. Stijn wandelt opnieuw naar het prachtige natuurgebied. De jogger van gisteren komt opnieuw zijn ronde doen en verdwijnt weer. Zo zien we weer dat er buiten Stijn, ook nog andere mensen zijn met vaste gewoontes.

Omstreeks 9 uur loopt het hele natuurgebied vol mensen. Het meisje van gisteren, een man, twee vrouwen en zeven politieagenten. Stijn neemt zijn notitieboekje en noteert: Het meisje van gisteren is er weer. Ze lijkt me overstuur, maar er is een oudere vrouw bij die haar probeert te troosten. Bij hen staat er nog een man en vrouw, deze keer is het de man die de vrouw lijkt te troosten. Aangezien er ook politieagenten bij staan, vermoed ik dat het te maken heeft met die jongen van gisteren, maar daar kan ik niet zeker van zijn. Wat zou er mis zijn?

De kleren van de jongen lagen niet meer naast de vijver. Bovendien was de jongen een uitstekende zwemmer en er waren geen alcohol of drugs in spel. Verdrinking werd dus al snel uitgesloten. Alle verdere sporen liepen dood en de morgen nadien stond het in alle kranten. "Vermist: Rob Stijnen - 23 jaar - 1,86m - bruin haar - groene ogen - laatst gezien in".

Heel de omgeving werd doorzocht, maar elk spoor van de jonge man liep dood. Niemand heeft hem nog gezien of gehoord.

Het water van de vijver lijkt hoger te staan. Volgens Stijn breidt de vijver stilaan uit, maar het zal wel weer een illusie zijn. Hier en daar roepen de mensen op straat soms dat Stijn de dorpsidioot is, of de dorpsgek.

“Hij ziet dingen die er niet zijn.”

“Je moet hem niet serieus nemen.”

“Let maar niet op hem.”

...

Nergens krijgt hij de erkenning die hij verdient, gewoon omdat hij de wereld op een bijzondere manier bekijkt. Daarom besluit Stijn om de vijver meer te observeren, er notities van te nemen en er voor de rest over te zwijgen.

Hoewel de verdwijning van Rob Stijnen een grote indruk maakte op veel jongeren, zijn er toch nog een aantal die zich geen enkele zorgen baren. Een kleine groep rebellerende tieners zien deze verdwijning als een uitdaging. Een uitdaging om te zien wie er moedig is en wie niet. Ze besluiten om naar dezelfde plek af te zakken en er wat plezier te maken. Wat alcohol, een vleugje wiet, en hun avond is compleet.

In de groep zitten er twee jonge meisjes, die allebei de aandacht van de welgevormde jonge mannen voor zich willen. Om de show te stelen, gaat Magalie als eerste bijna volledig uit de kleren.

‘Zeg mannen, wie wil er een sprongetje wagen met mij?’

‘Gij zijt goed zot zeker, het water is ijskoud en we hebben geen handdoeken bij,’ antwoordt een van de mannen, Lars, die het meest nuchter is.

Stien voelt de competitie oplopen en gaat volledig uit de kleren. Ze loopt elegant naar de vijver, draait zich om naar de mannen en geeft hen een uitdagende knipoo. Ze springt.

Magalie volgt meteen en kort daarna volgen er nog drie mannen. Heel enthousiast gingen zij vliegensvlug uit de kleren, want een vrouw laten ze niet wachten. Zeker niet als ze naakt is.

Lars daarentegen is een beetje argwanend... Maar twijfel of niet, hij heeft geen keuze. Simon en Luca duwen hem met kleren en al in het water, waarna ook zij de vijver in gingen. Hun pret was inderdaad van korte duur, maar zal iemand er ooit van weten? Rebellerende tieners maken het ons niet gemakkelijk om effectief te kunnen helpen.

De ouders van deze tieners gaven de verdwijning van hun kinderen de dag nadien aan bij de politie, maar aangezien ze in een groep verdwenen en bekend stonden bij het gerecht als rebellen, namen zij deze zaak niet serieus.

De ouders kregen te horen dat ze na bepaalde tijd bijna zeker zouden terugkomen en dat er nog niet voldoende aanleiding is om de melding te beschouwen als een onrustwekkende verdwijning.

'Ze zijn vast even naar het buitenland getrokken, of ergens blijven plakken. Volgens het systeem zijn de telefoons niet te traceren, wat aantoont dat hun telefoons uit staan. Zij willen gewoon niet gestoord worden. Anders zouden ze er wel voor gezorgd hebben dat ze beschikbaar

bleven. U weet wel hoe dat gaat met groepsdruk. Niemand van hen wil onder doen.'

De ouders van Lars waren furieus na deze reactie van de politieagenten. Hun zoon is dan wel impulsief en beïnvloedbaar, maar hij zou zijn ouders nooit zo in het ongewisse laten.

'Lieverd, er klopt iets niet. Als de politie hier niets aan wil doen, dan moeten we zelf maar op onderzoek uitgaan.'

De man kijkt zijn vrouw aan en zegt: 'Lieve schat. Lars zijn auto is teruggevonden op de parking van De Teut, maar je weet wat de politie gezegd heeft. Waarschijnlijk hebben ze daar afgesproken en zijn ze er met enkele auto's op uit getrokken.'

'Dat kan goed zijn, maar die ene jongen, die Rob Stijnen, hij werd toch ook voor het laatst daar gezien. Dat kan toch geen toeval zijn? Daar geloven we toch niet in?'

'Oké, jij wint. We zullen er morgenvroeg zelf gaan kijken. Zien of we iets kunnen terugvinden van Lars. Maar stel dat we er niets vinden, dan moeten we erin geloven dat hij één van de dagen weer terug voor de deur staat.'

Weken vliegen voorbij, maar er is nog geen enkel spoor van de vermiste tieners. De politieagenten houden vol dat ze uit eigen beweging vertrokken zijn. Dat het rebelse tieners zijn, die vroeg of laat zullen inzien dat ze thuis beter af zijn, maar dat dat nog wel een hele poos kan duren. Ze zijn in een groep, ze zijn op hun eigen manier zelfstandig en aangezien enkelen onder hen ervaren dieven zijn, zullen ze zeker niets tekort komen en vroeg of laat weer tegen de lamp lopen.

Sonja, de moeder van Lars, komt het verdriet niet te boven. Ze blijft de tafel dekken voor drie personen, ze weigert zijn auto te verkopen en ze is niet meer te spreken. Ze leeft volledig in haar eigen wereld, wat haar man enorm veel zorgen baart. Zeker nu de verjaardag van Lars dichterbij komt, gaat het enorm slecht met haar. Het noodlot slaat toe de dag na de verjaardag van Lars. Ludo, de vader, komt thuis van zijn werk en ziet Sonja...

Ludo zakt huilend door zijn knieën. Hij grijpt naar zijn hoofd en buigt met zijn gezicht volledig tot op de grond. Zeker een half uur heeft hij hier zo gezeten, totdat hij recht stond, naar zijn bureau wandelde, pen en papier nam en begon te schrijven:

'Sinds de verdwijning van onze zoon, Lars Van Doren, gingen ik en mijn vrouw door een ware hel. De politie heeft deze verdwijning nooit serieus genomen, omdat onze zoon zogezegd rebels is. Ik geef toe dat zijn vrienden een slechte invloed hadden op hem, maar thuis was hij echt wel de beste zoon die we ons konden wensen. Bovendien heeft hij het ook niet gemakkelijk gehad tijdens zijn nog jongere jaren.

Wanneer hij 10 jaar werd, werd mijn vrouw enorm ziek. Het verdict luidde borstkanker. Na een lange strijd van 6 jaar, heeft zij deze ziekte volledig overwonnen. Wel met een, voor haar, grote klap. Ze verloor namelijk in deze zes jaar tijd beide borsten. Ze kon zich hier heel moeilijk over zetten, maar onze zoon heeft haar door deze hele zware periode geholpen. Wat ik niet kon, is hem gelukt.

Hij was het grootste geschenk dat ze in haar leven gekregen heeft en van de ene op de andere dag, viel ook dat weg. Onze zoon is nu al acht weken uit ons leven verdwenen. We hebben vele vragen, maar geen enkel antwoord. Het verdriet loopt de kop op en werd mijn vrouw te veel. Het was zo overweldigend dat ze vandaag, de dag na de verjaardag van Lars, zichzelf van het leven beroofd heeft. Aan de stand van haar hoofd denk ik en hoop ik vooral dat het snel is gegaan en dat ze niet te veel heeft afgezien.

Ikzelf zie ook geen toekomst meer zonder Sonja en Lars ... Maar het einde dat Sonja gekozen heeft, durf ik niet. Ik durf deze gevaarlijke sprong niet te wagen, dus stap ik op mijn eigen manier uit het leven. Via deze weg hoop ik dat verdwijningen van jongeren in het vervolg serieuzer zullen worden genomen en dat hun gedrag geen vooroordelen meer zal oproepen.

Liefs, Ludo.'

Voordat Ludo, net zoals zijn vrouw, de pijp is uitgegaan, opende hij opnieuw de voordeur. Zo zouden de buurtbewoners snel argwaan krijgen en zou er toch wel zeker iemand zijn die bezorgd genoeg is om een kijkje te komen nemen. Om te controleren of alles in orde is.

Van al de buurtbewoners is er maar één die de open voordeur opgemerkt heeft. De buurman, die pas tegen middernacht thuiskwam van zijn avondshift, is het meteen opgevallen. Zonder twijfelen stapt hij uit zijn auto en neemt hij het risico om op verkenning te gaan.

‘Ludo! Sonja! Is er iemand thuis?!’

Met een klein hartje opende hij de voordeur een beetje verder. Het maanlicht scheen door het grote raam aan de achterkant van het huis. Daardoor merkte hij meteen het levenloze lichaam op van Sonja, hangend aan de trapleuning. Het gekraak van het touw en van de trapleuning bezorgt hem extra kippenvel. Het deed hem denken aan de horrorfilm dat hij de dag ervoor had gekeken. Daarin hadden ze een vrouw levend begraven, die voortdurend krabde op de houten planken.

Hoe erg dat hij ook onder de indruk was, toch voelde hij de emotionele verplichting om verder te zoeken naar Ludo. Misschien is hij nog ongedeerd, of misschien heeft hij zijn hulp wel erg hard nodig.

Wanneer hij naar de deur kijkt, ziet hij het licht van de openhaard van onder de deur tevoorschijn komen.

Ondanks de openhaard brandt, doet hij toch het licht aan. Dit zorgde ervoor dat de sfeer net wat minder grimmig werd dan ervoor. Daarna wandelt hij verder naar de woonkamer. Daar ziet hij een brandende kaars op tafel staan, die bijna volledig opgebrand is. De brief, die Ludo schreef, ligt hier vlak voor.

Het lezen van deze brief gaf hem meteen een enorme krop in de keel. Hij voelde de nood om enkele overtollige tranen weg te vegen. Daarna maakte hij zich klaar om verder te gaan, op zoek naar Ludo. In de woonkamer was er verder niets bijzonders te zien. Ook in de hal zag hij niets. Totdat hij aankwam in de keuken ...

In de keuken zag hij nog een levenloos lichaam, deze keer dat van Ludo. Het zag ernaar uit dat hij, voordat hij de stap nam, zich eerst nog wat moed heeft ingedronken. Een groot mes stak recht uit zijn hartstreek. Hij heeft veel bloed verloren... Alle hulp kwam te laat.

De buurman belde de politie op om het familiedrama te melden. Zo volgde er nogmaals een dramatisch artikel in de plaatselijke krant. De brief van Ludo werd door de politie in de doofpot gestopt, maar de buurman vertelde het verhaal aan iedereen in de streek die wilde weten wat er precies gebeurd was.

3.

Stijn wordt depressief van alle drama's die er recentelijk gebeurd zijn in de streek. Hij is gevoelig aan de emoties van zijn omgeving en hij kan de prikkels rondom zich niet goed plaatsen en verwerken. Hij kiest ervoor om zich opnieuw even af te sluiten van de buitenwereld. Veilig, in zijn eigen huis.

Buiten ziet het er nogal chaotisch uit. Iedereen in de omgeving is zwaar onder de indruk van de plaatselijke gebeurtenissen. Eerst de mysterieuze verdwijning van Rob Stijnen, daarna een hele groep jongeren die plots verdwijnt en dan nu het aangrijpende drama in de familie Van Doren ...

Het weer heeft ook geen goede invloed op het gemoed van de bewoners. De lucht is donker en het miezert continu. De zonnestrallen raken bijna niet door de grote wolkenmassa. 'Het is somber weer,' zegt de weerman.

Ook bij Stijn komt er geen straal zonlicht in huis. Hij heeft alle rolluiken gesloten. Hij brengt de dagen in zijn pyjama door. Hij eet enkel nog kant-en-klaar maaltijden, één per dag, zodat zijn voorraad voor een langere periode genoeg is. Twee volledige weken heeft hij dit kunnen volhouden, maar dan was alles weer op.

Hij is genoodzaakt om toch buiten te komen, zodat hij opnieuw een grote voorraad in huis kan halen. Met een bang hart opent hij de voordeur en wandelt hij naar buiten. Er is helemaal niemand te zien. Het lijkt wel alsof iedereen liever binnenblijft op dit moment.

Onderweg naar de supermarkt komt hij enkele affiches tegen van huisdieren die vermist zijn. Het gaat voornamelijk over katten, maar ook enkele honden zijn zoek.

In de supermarkt is het ook al rustig. Vele schappen zijn leeg, of maar half gevuld. De groenten zijn er wel nog in overvloed, dus beslist Stijn om dan maar voor de groenten te gaan. Hij gaat enkele liters soep maken en invriezen, dan komt hij wel even toe. Ook neemt hij het laatst overgebleven worstenbroodje mee. Als ik even enkel soep moet eten, heb ik dat wel verdiend, denkt hij.

Pfft, de wereld is zo anders geworden. Niks is nog zoals het was ... 'Wat moet ik nu doen?,' denkt hij bij zichzelf.

Het enige wat hem tot rust kon brengen, was het natuurgebied De Teut. Daar gaat hij weer naartoe. In de hoop dat hij daar wat rust kan vinden. In de hoop dat hij zijn gedachtes kan leegmaken. In de hoop dat hij zich dan weer even beter voelt.

Wanneer hij daar aankomt, merkt hij meteen op dat de vijver uitgebreid is. De vijver ligt nu dichterbij zijn favoriete bank dan anders. Hij neemt het risico om de vijver nog eens van dichterbij te bekijken. De vissen hebben blijkbaar ook aan uitbreiding gedaan. Hij ziet vissen in verschillende maten: klein, middelmatig en groot. Maar wel allemaal rood. Duidelijk dezelfde soort.

Stijn krijgt het er warm van en gaat toch maar gewoon op zijn favoriete bank zitten. Vanuit deze bank kijkt hij naar de vijver. De lucht klaart langzaam op, tot een heldere hemel. De regen is volledig gestopt en de zon schijnt. Hij

voelt de stralende zonnestralen schijnen op de zijkant van zijn gezicht. Ondanks deze prachtige opklaring waren er geen andere mensen te bespeuren, maar na een tijd ziet hij toch beweging. Enkele eenden kwamen het water opzoeken. Maar op het moment dat ze het water raakten, werden ze opgeslokt. Stijn schrikt enorm hard van wat hij ziet en rent weg, zo snel als hij kan.

Wanneer hij weer thuiskomt, doet hij de voordeur snel op slot. Hij loopt verder naar zijn bed en rolt zich op als een foetus in de baarmoeder. Aangedaan van de recente gebeurtenissen komt hij de rest van de dag zijn bed niet meer uit.

De volgende dag opende Stijn langzaam zijn rolluiken. Bang van wat hij nu zou te zien krijgen, maar het leek alsof alles weer normaal was. De meeste mensen lijken nog wel steeds diepbedroefd, maar er zijn er toch ook enkelen die al eens kunnen lachen.

Stijn ziet hoe de mensen troost zoeken bij elkaar. Iets waar hij zelf niet toe in staat is. Hij heeft het zo al moeilijk om contact te leggen met iemand, op welke manier dan ook. Hij verdringt zijn gevoelens en spreekt zo weinig mogelijk. Hij zit “helemaal in zijn schulp”, zoals zijn moeder altijd zei.

Terwijl Stijn door de gleuven in zijn rolluiken de omgeving observeert, leidt Willy een paar straten verder een protest. Een protest tegen de politiek die de ware reden van het familiedrama van Van Doren verzwijgt. Willy kennen we als de buurman van Ludo en Sonja, die

overleden zijn door het onmenselijk verdriet dat zij moesten lijden.

‘De politiek verzwijgt details om er zelf beter uit te komen. Ze maskeren de fouten van de politie, door ze in de doofpot te stoppen. Zij zijn verantwoordelijk voor de dood van deze twee sympathieke buurtbewoners. Zij konden het leed verzachten door iets te ondernemen, maar ze namen hen niet serieus. Van Lars is er nog steeds geen enkel spoor, dus ze hadden wel degelijk gelijk! Er is wel degelijk iets gebeurd met Lars en het is de taak van de politie om erachter te komen wat!’

Een heel publiek buurtbewoners luistert naar deze speech van de moedige buurman. Willy wist heel goed dat hij in de problemen kon geraken door deze negatieve speech tegenover de overheidsinstanties. Maar hij deinsde niet terug. Iedereen moest en zal weten hoe de vork in de steel zit. ‘Al is dit het laatste wat ik voor hen doe.’

Na zijn speech is Willy vastbesloten om op zoek te gaan naar het lichaam van Lars Van Doren. Eerst zoekt hij in natuurgebied De Teut, omdat de auto van Lars daar nog stond. Het laatste spoor dat hij achterliet. Willy onderzoekt de omgeving heel aandachtig. Hij slaat geen enkele plek over. Maar hij vindt niets. De laatste plek dat hij zich kan bedenken is de vijver.

‘Misschien is hij in de vijver gesukkeld ...,’ zegt hij luidop en hij rent naar de oever. Hij loopt heel de oever af om te zien of het lichaam misschien is aangespoeld. Willy liep heel de vijver rond zonder resultaat. ‘Maar als hij

verdronken is hangt hij misschien ergens vast op de bodem. Misschien kan ik hem van hieruit door het water zien.' Willy waagt zijn kans en buigt zich over het water. Hij buigt zich verder en verder. Hij houdt zijn gezicht vlak boven het water om zo beter te kunnen kijken.

Maar het laatste wat hij ziet, zijn de tanden en de open mond van de rode vis. De vis trekt Willy verder het water in en zo is het weer een waar smulfeestijn voor de rode vissen in de vijver. Willy is niet meer, maar zonder vrouw of familie, viel dit niet meteen op.

Het gerucht gaat dat Willy is uitgeschakeld door de overheid. 'Die oude Willy wist gewoon te veel,' werd er gezegd. De overheid ligt onder vuur, maar kan zich niet verdedigen. Wat zij ook zeggen, de buurtbewoners hebben hun twijfels.

Naast dit gerucht zijn er ook nog andere geruchten. Zo gaat het de ronde dat er een seriemoordenaar aan het werk is in de buurt, wat eigenlijk nog niet zo een foute gedachte is. Het gaat alleen niet om een mens, maar om een vis ...

Het derde gerucht dat de ronde gaat, is dat er toch iets mis is met het natuurgebied. Willy zou tegen een paar mensen gezegd hebben dat hij daar ging zoeken naar aanwijzingen voor de verdwijning van Lars. Daarna heeft niemand hem nog gezien.

Stijn kan zich wel vinden in dat gerucht, want in tegenstelling tot de meeste mensen in de buurt, is hij wel op de hoogte van de recente gebeurtenissen. Hij is opnieuw geschrokken van dit drama en begint zichzelf te

verwijten. Hij heeft een heel sterk vermoeden van wat er gaande is, maar durfde het aan niemand te vertellen. Niemand weet wat hij gezien heeft, en daarbij, als hij het zou vertellen, zou niemand hem geloven. Het is voor hem veel gemakkelijker om te communiceren via sociale media, want daar zijn er ook mensen die geloven dat er iets mis is met het natuurgebied. Maar wat als ze hem daar ook beginnen uit te lachen?

Als zijn moeder nu nog zou geleefd hebben, dan zou hij het aan haar verteld hebben. Dan had zij het verder kunnen vertellen aan de rest van de buurt. Maar Stijn zelf? Tegen al die mensen? Een echte nachtmerrie. Hij is ervan overtuigd dat iedereen hem aan zal staren. Iedereen zal lachen met die verlegen jongen die niets durft te zeggen. Niemand zal hem ooit waarderen of respecteren ....

‘Was mijn moeder er nog maar. Zij had mij kunnen helpen in deze strijd. Zij zou de moed zijn en ik het verhaal. Haar zouden ze sneller geloven dan mij, want zij was “normaal”. Wat is normaal trouwens? Vast een uitvinding van iemand die zich beter voelde dan de rest...’

Stijn besluit om toch maar niets te zeggen. Want wat is het nut daarvan als er toch niemand is die hem gelooft? Hij zou dan deel uitmaken van een groep gekken die in fabeltjes geloven. Die teleurstelling kon hij er in deze enge tijden niet bijnemen.

De kranten lopen over van de recente gebeurtenissen, elk met hun eigen verhaal. Het enige waar ze het over eens zijn, is dat er een gevaarlijke seriemoordenaar actief is in de streek. Eén die al zijn sporen grondig kan uitwissen en bij niemand opvalt.

Volgens sommigen is het een geleerde persoon. Iemand waar niemand het van zou verwachten. Een professor, een dokter, een tandarts, een jurist, ... Zij scheppen een vertrouwensband met iedereen uit hun werkomgeving, en kunnen daar dan ook gemakkelijk misbruik van maken.

Volgens anderen zou het wel eens kunnen gaan over iemand wiens werk niet gerespecteerd wordt. Poetsvrouwen, ambtenaars, badmeesters ... Hoe hard zij ook werken, op veel respect en waardering kunnen zij vaak niet rekenen. Hun werk wordt meestal als vanzelfsprekend beschouwd, en dat brengt veel frustratie met zich mee.

Nog anderen schuiven de schuld op jongeren. “De jeugd van tegenwoordig” is een vaak besproken onderwerp. De jeugd van tegenwoordig heeft voor niemand respect. De jeugd van tegenwoordig heeft geen manieren meer, het zijn onbeschofte beesten die doen en laten wat zij willen. Velen onder hen lijden aan psychische problemen en geweld is hun taal.

Er zijn zelfs een aantal buurtbewoners die de dorpsidioot, Stijn, ervan verdenken de moorden gepleegd te hebben. Hij is zo schuchter, zegt nooit een woord, kijkt nooit iemand aan. Hij is zo hard op zichzelf. Hij is ook helemaal

alleen nu zijn moeder overleden is. Hij heeft geen vrienden, hij heeft niets. En je weet wat ze zeggen: stille waters, diepe gronden.

Meer en meer wordt Stijn door iedereen geïsoleerd. Bovendien is hij ook degene die vaak naar het natuurgebied in kwestie gaat. Hij is degene die op sociale media postte hoe prachtig het daar is. Kortom, zijn aparte karaktereigenschappen zijn al genoeg om hem te bestempelen als de gek wiens stoppen zijn doorgeslagen.

Stijn heeft er geen idee van wat ze allemaal over hem zeggen achter zijn rug om, maar hij ziet de blikken wel. Daardoor wordt zijn angst voor vreemden nog groter. Uit angst barricadeert hij zelfs zijn voordeur. Hoewel deze houding hem een veiliger gevoel gaf, bezorgde het de buurtbewoners alleen maar meer argwaan. Zij denken dat hij een nieuw plan aan het beramen is. Dat hij een nieuwe dekmantel aan het uitwerken is.

Niets is minder waar, maar wanneer men heilig overtuigd is van een idee, blijft men blind voor de waarheid.

4.

Iedereen viseert iedereen. Bijna iedereen wordt verdacht. Enkel de overheid roept op tot kalmte, onder andere via televisie:

'Beste mensen. Tot nog toe is er geen enkele reden tot paniek. Er loopt een grootschalig onderzoek naar de dader. We raden iedereen ten stelligste af om zelf op onderzoek uit te gaan. Laat de politie zijn werk doen!

Om de dader op afstand te houden, wordt natuurgebied De Teut extra beveiligd. Er zullen agenten staan aan de parking van het gebied, zodat niemand nog ongemerkt binnen en buiten kan. Ook de zoekacties naar de vermiste personen worden verder gezet. De politie doet zijn uiterste best om de zaak zo snel mogelijk op te lossen. Dank u voor uw aandacht.'

Nu het natuurgebied beveiligd wordt door de politie, wordt deze plek beschouwd als de op één na veiligste plek. Nergens ben je veiliger dan thuis lijkt het wel. Hoewel de buurtbewoners elkaar nog steeds viseren, en de spanning nog steeds te snijden is, gaat het leven gewoon weer zijn gang.

Oude gewoontes worden langzaamaan maar zeker hervat. Ook Stijn neemt zijn routine weer op. Hij gaat opnieuw bijna elke dag naar het natuurgebied. Hij gaat niet meer elke dag, want de vijver maakt hem bang. Maar de rest van het gebied, samen met zijn favoriete bank, maken hem rustig. De lucht is nergens zo zuiver als daar.

Weken gaan voorbij en alles lijkt weer zo goed als normaal. De zaak over de vermiste personen kent momenteel nog geen doorbraak. Toch maken weinig